

Dones canten dones

DIUMENGE, 26 DE FEBRER DE 2017 – 12.00 h
Cicle Coral Orfeo Català *Petit Palau*

Cor Voxalba
Josep Surinyac, piano
Moviment escènic, Marc Rosich
Elisenda Carrasco, directora

Programa

Kassia de Constantinoble (810-865)
Himne de les matines del Gran i Sant Dimecres

Eva Ugalde (1973)
Miserere

Hildegard von Binden (1098-1179)
O frondens virga (arranjaments: Drew Collins)

Makiko Kinoshita (1956) *
Inori, Prayer 5

Fanny Mendelssohn-Hensel (1805-1847)
Wandl'ich in dem Wald des Abends

Elisenda Carrasco (1971)
Collarets de llum

Mariona Vila (1958)
Ulls de fusta (estrena absoluta)

Modesta Bor (1926-1998)
Cantar del muchacho de piel de noche
Solista: Rima Ibrahim

Julia Elena Dávalos (1944) *
La ollera (Huayno tradicional argentí)
Solista: Belén Bogarin

Liliana Cangiano (1967)
La muerte del ángel (arranjaments d'una obra
d'Astor Piazzolla, 1921-1992)
Solistes: Marta Esteban i Agnès Parcerises

Sara Shoham (1946) *
Yedid nefesh

Selga Mence (1953) *
Kur tu biji balelini
Solistes: Mara Liepina i Mireia Cano

Sara Hopkins (1958)
Past life melodies

Chen Yi (1953) *
A ma lei a ho

Meredith Monk (1942)
Panda Chant II

Gwyneth Walker (1947)
I thank you God

* estrenes a l'Estat espanyol

Durada aproximada del concert: 60 minuts sense pausa
Podeu trobar els textos i les traduccions de les obres interpretades, així com les biografies dels intèrprets,
a la fitxa del concert al nostre web: www.palaumusica.cat

De la dona objecte a la dona subjecte

El rol de la dona en la història de la humanitat ens ha estat transmès amb ulls masculins. Aquest fet, que no és gens nou en la nostra quotidianitat, impregna totes les àrees de l'activitat humana i esbiaixa la nostra visió del món i de les capacitats creatives i motrius del gènere femení.

En el camp musical –en absolut aliè a aquesta realitat epistemològica–, l'entrada dels estudis de gènere en l'anàlisi històrica ha ofert una nova llum a un món creatiu que durant segles hem concebut, en tant que col·lectiu, patrimoni de la masculinitat i ha ajudat a dessacralitzar el geni masculí imbuït d'una superioritat creativa atuïdora que deixava les poques dones presents als manuals d'història de la música en simples anècdotes, per no dir caricatures, d'aquelles autores que havien gosat emular el geni creatiu masculí, talment Ícars que haguessin gosat apropar-se en excés al Sol.

Lluny d'aquesta veritat, però, aquestes dones il·lustres ens obren un món de professionals que lluiten per ser acceptades i reconegudes a parts iguals per les seves contrapartides masculines i pel públic i que donen veu pròpia a l'altra meitat del món que la tradició ha volgut silenciar amb tanta insistència.

Sens dubte a una de les més notables, Clara Schumann, devem una citació que il·lustra de manera reveladora aquest esperit de derrota que, silenciosament, el mateix gènere femení covava pel que fa a les seves limitacions creadores: *“Una dona no ha de desitjar compondre –no n’hi ha hagut cap que hagi estat capaç de fer-ho, i per què hauria d’esperar ser-ne capaç jo mateixa?”*. El cert és, però, que en aquesta frase plena de frustració i derrota d'una compositora que va poder crear malgrat totes les limitacions a què es va haver d'enfrontar, s'hi enterren segles de tradició negada amb exponents del calibre de Hildegard von Bingen, veritable motor intel·lectual del seu temps i la compositora medieval amb un llegat més gran conegut, ja sigui de l'un o l'altre sexe. En èpoques més recents, les llums de Maddalena Casulana o Vittoria Aleotti no haurien de lluir menys que les de molts dels seus contemporanis madrigalistes, i, ja al segle de la monodia, Francesca Caccini, algunes de les obres de la qual han estat llargament atribuïdes al seu cèlebre progenitor, o Barbara Strozzi i el seu geni aclaparador, que la converteix en una de les compositoras més originals del seu temps, ens haurien d'instruir sobre el món femení que rau, com sempre, sota la superfície d'un món fet per a i pels homes, que en rares ocasions deixa emergir, com perles rares, els fruits de la feminitat.

Si el rol de la dona ha crescut de manera radical en l'esfera pública en temps més recents, que sigui, en part, perquè la seva veu, fins no fa tant silenciada, específica i distinta, ens obri el camí cap a noves formes de mirar l'avui i el demà sense oblidar la seva petja, minoritzada però imprescindible.

Òscar Bonany i Capdeferro

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA
MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat